

■ Ἀπὸ τὸ Ὁρθόδοξο Ἀγιολόγιο τῆς Δύσεως

Ὁ Ὅσιος Βικέντιος, ὁ ἐν Λερίνῳ † 24ῆ Μαΐου

Καταγόμενος πιθανῶς ἀπὸ τὴν βόρεια Γαλατία, ὁ ὅσιος Βικέντιος κατείχε σημαντικὰ ἀξιώματα στὸν κόσμ¹.

Ἀξιώθηκε, ὁμως, νὰ ἐλευθερωθῆ ἐγκαίρως ἀπὸ τὴν μάταιη αὐτὴ τυραννία καὶ ἀποσύρθηκε στὴν Μονὴ τοῦ Λερίνου, τὴν ὁποίαν εἶχε ιδρύσει λίγο ἐνωρίτερα ὁ Ἅγιος Ὀνωρᾶτος († Μνήμη: 16ῆ Ἰανουαρίου).

Ἐπιδόθηκε ἐκεῖ στὴν ἡσυχία, στὴν ἐνδελεχῆ μελέτῃ τῶν Γραφῶν καὶ τῶν ἁγίων Πατέρων καὶ διέπρεψε τόσο γιὰ τὶς γνώσεις καὶ τὴν εὐγλωττία του, ὅσο καὶ γιὰ τὴν ἀγιότητα του.

Ἐπολέμησε τὴν αἵρεσι τοῦ Νεστορίου καὶ ὑπερασπίσθηκε τὸ ὄνομα τῆς Παναγίας μας ὡς Θεοτόκου.

Περὶ τὸ 434, λίγο μετὰ τὴν Σύνοδο τῆς Ἐφέσου, συναισθανόμενος τὸν ἐπικείμενο θάνατό του, συνέταξε ἓνα Ὑπόμνημα (*Comminitorium*), στὸ ὁποῖο ἐκθέτει μὲ συντομία τοὺς Κανόνες οἱ ὁποῖοι πρέπει νὰ τηροῦνται, προκειμένου νὰ διακρίνεται ἡ ἀληθινὴ Πίστις ἀπὸ ὅλες τὶς αἱρέσεις.

Αὐτοὶ συνοψίζονται στὴν ἐξῆς διατύπωση: «**Ν**ὰ θεωρῆτε ἀλήθεια τῆς πίστεως αὐτὸ ποὺ πίστευαν πάντα ὅλοι καὶ παντοῦ» («*Quod ubique, quod semper, quod ab omnibus creditum est*»)².

Στὸ ἔργο αὐτὸ περιγράφει ἐπίσης μὲ τρόπο θαυμαστὸ τὴν Παράδοσι τῆς Ἐκκλησίας, ὄχι ὡς ἓνα σύνολο παγιωμένων διατυπώσεων, ἀλλὰ ὡς ἓνα ζωντανὸ σῶμα ποὺ αὐξάνει καὶ ἀναπτύσσεται, παραμένοντας, ἐν τούτοις, τὸ ἴδιο³.

Τὸ ἔργο αὐτὸ γνώρισε σημαντικὴ ἐπιτυχία στὴν Δύσι καὶ παραμένει ἕως σήμερα ἓνας ἀπὸ τοὺς ἀσφαλεστεροὺς ὁδηγοὺς τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως.

Ὁ Ἅγιος Βικέντιος τελείωσε εἰρηνικὰ τὸν βίο του στὸ Μοναστήρι καὶ ἐκοιμήθη ἐν Χριστῷ, λίγο πρὶν τὸ 450.

1. Ὁρισμένοι ὑποστηρίζουν, ὅτι ἦταν ἀδελφὸς τοῦ Ἁγίου Λούπου τῆς Τρουά († Μνήμη: 29ῆ Ἰουλίου) καὶ ὅτι ἐγίνε συνασκητῆς του στὸ Λερίνο.

2. *Commonitorium* 2, PL 50, 639. • «Ὅτι πάντοτε, πανταχοῦ καὶ ὑπὸ πάντων ἐπιστεύθη».

3. Στὸ ἴδιο, 22-23, PG 50, 667-668.

• Ἀπὸ ὀρθόδοξη σκοπιά, ἡ ἐρμηνεία αὐτῆ τῆς Παραδόσεως δὲν συνεπάγεται ὑποχρεωτικὰ τὴν ιδέα τῆς «ἐξελίξεως τοῦ δόγματος», ὅπως αὐτὴ διατυπώθηκε ἀπὸ τὴν Ρώμη στὴν Α΄ Βατικανὴ Σύνοδο (1871). Πρόκειται ἀπλῶς γιὰ παραλλαγές τῆς αὐτῆς Πίστεως, σὲ συνάρτησι μὲ τὶς ἱστορικὲς συνθήκες. Ἡ Ἐκκλησία ὄντας τὸ *Πλήρωμα τοῦ τὰ πάντα πληροῦντος*, συμπεριλαμβάνει ἐπίσης τὴν Ἱστορία, τὴν ὁποία προσανατολίζει πρὸς τὸ τέλος τῆς ἐν Χριστῷ.

*Τῷ δὲ ἐν Τριάδι Παναγίῳ Θεῷ,
τῷ ἐνδοξαζομένῳ ἐν τοῖς Ἁγίοις Αὐτοῦ,
προσκύνησις καὶ εὐχαριστία,
εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν!*